

BYANCA ELYSA

DU-MĂ
SPRE
NOI

volumul I

UNELE FIRE NU POT FI TĂIATE,
CI DOAR URMATE.

O PRIVIRE ÎN VIITOR

Bărbatul nu își dădu seama ce îl trezi din somn atât de devreme, mai ales într-o zi de duminică, atunci când ar fi trebuit să doarmă până ce soarele s-ar fi ridicat pe cer precum o sferă de foc. Fusese un sentiment vag de neliniște, o frământare lăuntrică, însă una pe care o simțise reverberându-i puternic în torace. Acum încerca să-și egalizeze respirația, în vreme ce tâmpelile continuau să îi fie străbătute de șiroaie subțiri de transpirație pe care le îndepărta cu palmele.

Totuși, situația nu era singulară, i se întâmpla adesea să aibă insomnie, ba chiar avea nopți în care nu putea pune geană pe geană înainte ca gândurile negre să îl copleșească. Din când în când, folosea pastile de dormit, ceva naturist, nimic complicat, fiindcă nu îi plăcea să pună un nume problemei sale.

Știa de unde își extrăgea această agitație seva, fiindcă evenimentul neprevăzut – deși admisibil – îl dăduse complet peste cap. Ce-i drept, nu se așteptase la

instalarea unei sarcini timpurii, chiar dacă el și partenera sa încetaseră să se mai protejeze. De comun acord stabiliseră asta, desigur, doar că el mai avea momente în care ezita, în care se găsea cu inima cuprinsă de niște zvâcniri violente, apărute din senin, și atunci se instaura panica în întregul lui corp.

În cameră era lumină de parcă ar fi fost ziua, iar luna plină se zărea de pe fereastra lor, falnică și strălucitoare. Era abia ora patru dimineața, deci nu prinsese decât vreo trei ore de somn, fiindcă participaseră la aniversarea de un an a nepotului său, apoi mai pierduseră vremea în familie, punându-se la curent cu noutățile.

De asemenea, profitaseră de întâlnire pentru a le da vestea, chiar dacă nu fusese prea convins că ar fi fost absolut necesar. Le observase tuturor grimasele, chipurile lor evocând amintiri dintr-o vreme trecută, dar pe care, după cum părea, nimeni nu le uitase. Iar el... cu atât mai puțin.

Alături, femeia care urma să îi dăruiască un copil dormea liniștită, netulburată de mișcarea pe care el o făcu atunci când se lipi de tăblia patului. Când se uită la ea, vizualiză cum o spirală a timpului îi înghite pe amândoi și schiță cu puterea minții momentul pentru care se pregătea zi de zi – acela în care avea să devină tată. Mai fusese de trei ori, dar niciodată mai departe de stadiul unui monitor. Își imaginase de mii de ori cum ar fi arătat minunea la care contribuise și era aproape sigur că biata lui inimă nu ar fi fost capabilă să cuprindă atâta fericire câtă i-ar fi produs acea zi.

Dacă ar fi fost cu adevărat sincer, ar fi recunoscut că acum și-ar fi dorit o fetiță, cu toate că fusese o vreme în viața lui când perspectiva de a avea un băiat îi făcuse pieptul să tresalte de mândrie. În realitate, s-ar fi mulțumit cu orice, numai să fi venit sănătos. Dar credea că o fetiță l-

ar fi împlinit în toate sensurile în care se văzuse fără de sens el, ca bărbat. O pictase de atâtea ori în mintea sa, încât aproape că se concretiza în fiecare copilaș care-i ieșea în cale.

Momentan, nu era decât un sufleor pe scena maternității și a ceea ce implica aceasta, căci nu putea să stingă flăcările cu care se întetea tragedia în capul lui. Era fericit, firește, dar tot avea o rețineră. Bine, ar fi fost blând să afirme că era vorba strict de o rețineră, fiindcă își schițase – cu desăvârșirea unui artist – o listă interminabilă cu ele.

Mai ales după tot ceea ce se petrecuse.

Cronologic, trecuse o vreme, dar el resimțea totul de parcă se întâmplase în ziua anterioară.

Își strânse ochii pentru câteva secunde și rămase așa, încercând să alunge sentimentul care se înălța pe ruinele dezamăgirilor din trecut. Apoi, când îi deschise, privirea lui se fixă pe ea. Breteaua subțire a maieului îi alunecase pe umăr, iar câteva șuvițe arămii i se lipiseră de gât. Spunea mereu că transpira mult mai tare de când rămăsese însărcinată, de aceea purta puține haine noaptea și nici nu prea se învelea, spre neplăcerea bărbatului. O vedea doar din profil, dar îi cunoștea fiecare pistrui. Erau presărați pe pomeți și pe nas precum zahărul pudră pe o gogoasă, ceea ce îi dădea un aer tineresc femeii de douăzeci și trei de ani. Îi plăcea la ea că nu și-i ascundea sub fond de ten, era complet naturală, fără să aibă vreo frumusețe izbitoare. Probabil că asta îl și atrăsese la ea, naturalețea aceea înăscută, pură, în gesturi, în atitudine, în... viață. Trăia cu poftă, dansa cu poftă, iubea cu poftă.

Și îl iubea pe el, care era orice, numai un om cu poftă de viață, nu. Se asigura că i-o spunea des, încât el să o simtă în fiecare venă, să călătorească până în inima lui și să își găsească lăcașul acolo. El, în schimb, nu i-o spusese

niciodată. Era greu de crezut că nu găsisese momentul potrivit, locuiau împreună de ceva timp.

Dădu ușor cearșaful la o parte și se ridică din pat, atent să nu o deranjeze. N-ar fi vrut să o trezească, deoarece știa că ea ar fi ținut o întreagă ședință de terapie cu el, timp în care el s-ar fi deschis precum crisalida unui fluture și și-ar fi vărsat toate fricile în palmele care i-ar fi cuprins obraji. Apoi, la final, i-ar fi cerut iarăși iertare pentru că nu o putea atinge, iar ea ar fi fost OK cu asta și i-ar fi spus că îl înțelegea pe deplin, chiar dacă el ar fi fost conștient că nicio femeie din lume nu ar fi putut fi OK cu așa ceva.

Păși ușor spre partea ei de pat și se opri la fix, chiar înaintea de a lovi cu piciorul o sticlă cu apă. Se aplecă și o mută mai departe, apoi se așeză în genunchi în fața femeii care dormea în continuare. Primul lucru pe care îl observă fu conturul unui sân plin, scos în evidență de brațele împreunate sub cap. Bărbatul oftă ușor și cutreieră cu privirea pe corpul în schimbare. Ea nu avea decât mijlocul acoperit, picioarele îi erau dezvelite până la jumătatea coapsei. El râse silențios și prinse marginea cearșafului între degete, coborându-l ușor, din cale afară de ușor de pe pântecul care adăpostea miracolul. Maieul i se ridicase în somn, dezvăluind o vagă proeminență, totuși reală.

Trebuia să simtă, așteptase prea mult, așa că își întinse gâtul și buzele lui atinseră pielea caldă. Rămase cu gura acolo, nemaivrând să se dezlipsească din acel loc. Simți ca și cum în pieptul lui explodară miliarde de artificii, suflul acestora sfichiindu-i sternul, coastele, dureros și deopotrivă minunat. Nu prevestise lacrimile, dar ele veniră chiar și așa. Le lăsă, nu le împiedică scurgerea nici când ele se opriră pe pielea femeii. A femeii care acum, trează, îi mângâia părul, după săptămâni întregi în care încercase să nu se frângă la fiecare gest de apropiere pe care el și-l reprimase.

BYANCA ELYSA

DU-MĂ SPRE NOI

volumul I

ÎNDRĂGOSTEȘTE-TE.

VISEAZĂ CU OCHII DESCHIȘI LA „FOREVER AFTER”.

CĂSĂTOREȘTE-TE.

CONSTRUIEȘTE UN CĂMIN.

ÎMBATĂ-TE ÎN ILUZIA PROMISĂ DE SFĂRȘITUL TIMPULUI.

FĂ TOATE LUCRURILE POTRIVITE.

FĂ UN COPIL.

DACĂ NU-ȚI IEȘI DIN PRIMA, IA-O DE LA CAPĂT.

AI TOATE ȘANSELE CA A DOUA OARĂ SĂ FIE CU NOROC.

VIAȚA NU E ALTCEVA DECÂT UN CUMUL DE EVENIMENTE REPETITIVE.

LA DOUĂZECI ȘI ȘAPTE DE ANI, ELENA A TRĂIT CAM TOT CEEA CE POATE TRĂI UN INDIVID ÎNTR-O VIAȚĂ. E DE ÎNȚELES DE CE NU-ȘI MAI DOREȘTE SĂ ÎNCEAPĂ O POVESTE PE CARE EA A VĂZUT-O DEJA CUM SE TERMINĂ.

UNEORI, REMINISCENȚELE UNEI FERICIRI PIERDUTE NU SUNT DE AJUNS SĂ ÎȚI ȚINĂ DE CALD ÎN NOPTILE ÎN CARE TE CUPRINDE AMĂRĂCIUNEA.

IAR CÂND ÎL ÎNTĂLNEȘTE PE EL, NU POATE VEDEA DINCOLO DE SFĂRȘIT.

RAUL E TOT CEEA CE-O NELINIȘTEȘTE LA UN BĂRBAT – EXACT GENUL DE PERSONAJ FICȚIONAL DUPĂ CARE TE TOPEȘTI ȘI SUSPINI ÎN CĂRȚI, ÎL ADMIRI, DAR PE CARE NU ȚI L-AI DORI ÎN REALITATEA TA.

O ZI CU EL, ȘI LUMEA TA N-AR MAI PUTEA REVENI LA CE A FOST.

FIINDCĂ EL E ÎN ÎNTREGIME O POVESTE – DESENE PE TRUP, CUVINTE PE INIMĂ, OCHI CARE ARD TOATĂ DETERMINAREA DIN TINE.

SĂ-L CITEȘTI E ASEMENI DORINȚEI DE A FI TU CEA CARE ÎL SALVEAZĂ.

NUMAI CĂ TU NU EȘTI NICI MĂCAR EROINA PROPRIEI VIEȚI. SĂ TE ÎNDRĂGOSTEȘTI DE EL E TRAGIC.

E DINCOLO DE TINE.

E DINCOLO DE ORICE RAȚIUNE.

E UN DRUM FĂRĂ ÎNTOARCERE.

18+